

عنوان مقاله:

تحول مسکن ایرانی در گذر از سنت به مدرنیته

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی عمران، معماری و زیرساخت های شهری (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

پریسا شجاع - مدرس گروه معماری، موسسه آموزش عالی اسوه، تبریز، ایران

خلاصه مقاله:

محیط و فرهنگ بر یکدیگر تاثیر متقابل دارند. معماری از سویی، ریشه در ارزش های فرهنگی هر جامعه دارد و از سوی دیگر هنجارهای جامعه را متأثر می سازد، به نحوی که می تواند بستر ایجاد، تغییر و تبدیل ارزش های فرهنگی باشد. آثار معماری سنتی ایران، برخاسته از فرهنگ و جهان بینی معنوی و الهی ایرانیان، واجد صفات ثابت و کهنگی ناپذیری بوده اند که برای پاسخگویی به شرایط زمانی و مکانی، تجسم های کالبدی متفاوتی داشته اند. اصولی که موجب یک معماری با استمرار تاریخی سه هزار ساله و موفق در خلق مکان بوده است. متأسفانه، در دوران قاجاریه با الگوبرداری ظاهری معماری ایران از معماری غرب، معماری سنتی ایرانی رو به انحطاط نهاد. معماری غرب ریشه در فرهنگ و جهان بینیانسان محوری دارد که بعد روحانی انسان را نفی می نماید. الگوبرداری از معماری غرب یعنی نهادینه کردن هنجارهای فرهنگ غربی در کشور که همراه با حضور پررنگ وسائل ارتباط جمعی، موجب رشد شتابان تغییر سبک زندگی ایرانی گردید. تغییر رابطه انسان با طبیعت به گونه ای کاملاً "انتفاعی، ماشینی شدن زندگی، تبدیل خانوارهای چند هسته ای به خانوارهای تک هسته ای، اشتغال زنان، شکاف میان نسل ها، مصرف گرایی و ... از جمله این تغییرات می باشند. مسکن به عنوان مهم ترین ظرف رفتار انسانی بیشترین تاثیر را از این تحولات فرهنگی پذیرفت. ویژگی های مسکن تولید شده توسط معماری بر آمده از این فرهنگ: تمایل به تمایز، ایجاد مسکن بدون در نظر گرفتن اقلیم و سابقه فرهنگی و تاریخی، کوچک سازی و بلند مرتبه سازی، نادیده گرفتن حریم ها و مساله اشراف، استفاده از مصالح غیر قابل بازیافت در ساختمان که در طبیعت تولید ضایعات می کنند و ... می باشد. که خانه های ایجاد شده فاقد حس مکان بوده و در بلند مدت موجب ایجاد بی هویتی و انزوای افراد جامعه می گردد.

کلمات کلیدی:

مدرنیته، سنت، خردگرایی، دوره انتقال، هویت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/447891>

